

זֶהָר הַשַּׁבָּת



פֶּרֶק י'

פְּרָשִׁיּוֹת

מִקֵּץ - קֶרַח



מִצֹּת לֶחֶם מִשְׁנָה וּבִרְכַּת
הַפֶּת, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה
עַל הַשְּׁלָחַן



פָּרָק י'

- עגן בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכָּרוֹת צג
- אין הַשָּׁטן מְזִיק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת צג
- בְּצִיעָה וּבִרְכָּה עַל הַפֶּת צג
- בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דֶּרֶךְ הַסּוֹד צד
- מַעֲלַת הַמַּאֲרִיף עַל שְׁלֶחֶנוֹ צד
- דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלָחַן צה
- כּוֹס שֶׁל בִּרְכָּה צו
- עגן כּוֹס בִּרְכָּה עַל דֶּרֶךְ סוֹד צו
- מִים אַחֲרוֹנִים ק
- עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה קא

להזכירכם,

יְשֻׁנָּה חֲלוּקָה נוספת לג' סעודות של שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסַעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פ9.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסַעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסַעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

ענין בציעת שני הכפרות (חלק ג' ד"ג, א ר"מ)

התנינא, למבצע על שני כפרות בשבת, דאינון רמיוזין בתרי לוחי אורייתא, דאיתייהבו בשבת זוגות. דביומא תליתאה נחתו, דביה תרי זמני טוב, ובשבת אתייהיבת, תרין נוקבין לתרין טבין. ואף על גב דאוקמוה דשדים ממנין על זוגות, כמה דאוקמוה שני ביצים, שני אגוזים. הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינו נזקין.

ואי תימא, והא תנינן, אין מתחילין בשני, ואין מסיימין בד', דהינו כב' ד' עם ערב רב, דלא הוה שלוחי מצוה, דלא אתגזירו לשם שמים, ולבתר דאתעברו מעלמא, מני קדשא בריך הוא לנטלא (שמות טז) שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר, (סו) וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

אין השטן מזיק ביום השבת

ותרין כפרות בשבת, רמיוזין לתרין יודין יאהרונגהי. דאדני איהי יחידה מבעלה בשית יומין דחול, ובשבת נחית לגבה. ובגין דא בשבת, כל נשמתין ורוחין ונפשיין נפקין ונחתין זוגות, ואין שטן ואין מזיק שליט ביומא דשבתא. ואפילו גיהנם לא שליט, ולא אוקיד בשבת. ובגין דא, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. ודא אש נוכראה, אלא אש דקרבתא, אש דקדושה. ולית לארכאה בבציעא דלהון, דהא אתמר לעיל.

בציעה וברכה על הפת (חלק ג' ד"ד, ב ר"מ)

פתח ואמר, הא אוקמוה מארי מתניתין, בעל הבית בוצע ואורח מברך.

ענין בציעת שני הכפרות

שני - לבצע על שתי כפרות בשבת, שהן רמוזות בשני לוחות התורה, שנתנו בשבת זוגות. שפיוס השלישי ירדו, שבו פעמים טוב, ובשבת נתנה, שתי נקבות לשנים טובים. ואף על גב שבארוה שהשדים ממנין על זוגות, כמו שבארוה שתי ביצים, שני אגוזים - הלכה למשה מסיני: שלוחי מצוה אינו נזקין.

ואם תאמר, והרי שנינו, אין מתחילין בשני ואין מסיימין ברביעי, דהינו בב' ד' עם ערב רב, שלא היו שלוחי מצוה, שלא התגירו לשם שמים, ולאחר שעברו מן העולם, צוה הקדוש ברוך הוא לטל (שמות טז) שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר, וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

אין השטן מזיק ביום השבת

ושתי כפרות בשבת רמוזות לשני יודי"ם יאהרונגהי. שאדני היא יחידה מבעלה בששת ימות החול, ובשבת יורד אליה. ומשום זה בשבת כל הנשמות והרוחות והנפשות יוצאות ויורדות זוגות, ואין שטן ואין מזיק שולט ביום השבת. ואפילו גיהנם לא שולט ולא בוער בשבת. ומשום זה, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. וזו אש נכריה, אלא אש הקרבן, אש של קדשה. ואין להאריך בבציעה שלהון, שהרי נתבאר למעלה.

בציעה וברכה על הפת

פתח ואמר, הרי בארוהו בעלי המשנה, בעל הבית בוצע ואורח מברך. ועוד בארוהו,

צָרִיד לְדַקְדֵּק בַּה' מוֹ הַמוֹצֵיא. וְשֵׁתִי ה' הוּא
כִּנְגֵד שְׁתֵּי הַלָּחִם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת שֶׁל הַשָּׁבֶת.
אוֹת י' הִיא כְּבִיצָה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וּמִי־הוּא
בַּעַל הַבֵּית שֶׁבוֹצֵעַ? זוֹ אוֹת ו'.

שְׁנִית. בַּעַל הַבֵּית בּוֹצֵעַ, כְּדִי שִׁיבְצֵעַ בַּעֲיוֹ
יָפָה, וּמִשְׁלִים הַבְּרָכָה, וְאַחֲרֵי כֵן בּוֹצֵעַ.
וּפְרָשׁוֹהָ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁל הַמִּשְׁנָה, שְׁאִין
הַמְּסַבִּים רִשָּׁאִים לְטַעַם עַד שִׁיטְעֵם הַמְּבָרָךְ,
וְאִין הַבוֹצֵעַ רִשָּׁאִי לְטַעַם עַד שִׁיכֻלָּה אָמֵן
מִפִּי הַמְּסַבִּים. וְאִם רָצוֹנוֹ לְחַלֵּק כְּבוֹד,
הִרְשׁוֹת בְּיָדוֹ. וְעוֹד פְּרָשׁוֹהָ שֶׁהַאֲרוֹחַ מְבָרָךְ,
בְּשִׁבְלִי שִׁיבְרָךְ אֶת בַּעַל הַבֵּית.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסּוּד
וְדָרֶךְ סוּד, בַּעַל הַבֵּית בּוֹצֵעַ - זֶה הָעֲמוּד
הָאֲמִצְעִי, שֶׁהוּא קוֹ הָאֲמִצְעִי. וּבִשְׁבֶּת צָרִיד
לְבַצֵּעַ מִשְׁתֵּי כִפְרוֹת, שֶׁהֵן ה' ה'. בַּעַל הַבֵּית
- זֶה ו' שֶׁל הָאֲמִצְעִי. (וּבְצִוָּה ז'. וּמִשּׁוֹם ז') וְכִדִּי
שֶׁלֹא יִרְאֶה כְּרַעֲבֶתְנֹת, יָכוֹל לְבַצֵּעַ בָּהּ לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד כְּבִיצָה. מֶה זֶה כְּבִיצָה? י' ו'!
וְהוּא הַנִּקְדוּת שֶׁל הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, נִקְרָאִים
פְּרוּרִים שְׂבֻכָּזִים. וְאֵלּוֹ כִּנְגֵד טְפוֹת הַזֶּרַע.
וּמִי שֶׁמְזַלְזֵל בָּהֶן וְזוֹרֵקֵן בְּמִקּוֹם שֶׁלֹא
צָרִיד, הָעֲנִיּוֹת רוֹדְפֹת אַחֲרָיו, וְהוֹלֵךְ נֶעַ וְנָגַד.
זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (אִיּוֹב טז) נוֹדֵד הוּא לְלָחֶם אִיָּה.
וְאִין לָחֶם אֵלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנֵחַ: אִיָּה מִי
שֶׁמֶרְחַם עָלָיו? וְלֹא מוֹצֵא.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיד עַל שְׁלַחֲנוּ
שְׁבִיעִי - לְהַאֲרִיד עַל הַשְּׁלַחֲנוּ מִשּׁוֹם הָעֲנִיִּים.
וּמִשּׁוֹם זֶה, כָּל הַמַּאֲרִיד עַל שְׁלַחֲנוּ מַאֲרִיכִים

וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, צָרִיד לְדַקְדֵּק בַּה' מוֹ
הַמוֹצֵיא. וְתִרִין הֵהִין אִינוֹן, לְקַבֵּל שְׁתֵּי
הַלָּחִם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת דְּשָׁבֶת. י', אִיָּה
כְּבִיצָה לְכָל חֵד וְחֵד. וּמִאֵן אִיָּהוּ בַּעַל
הַבֵּית דְּבוֹצֵעַ. דָּא ו'.

(חֶלֶק ג' ע"ב, א' ר"מ)

הַתְּנִינָא, בַּעַל הַבֵּית בּוֹצֵעַ, כְּדִי שִׁיבְצֵעַ
בַּעֲיוֹ יָפָה. וּמִשְׁלִים בְּרַכְתָּא,
וּלְבַתֵּר בּוֹצֵעַ. וְאוֹקְמוּהָ רַבֵּן דְּמַתְּנִיתִין,
דְּאִין הַמְּסוּבִין רִשָּׁאִין לְטַעַם, עַד שִׁיטְעוּם
הַמְּבָרָךְ. וְלִית הַבוֹצֵעַ רִשָּׁאִי לְטַעַם, עַד
שִׁיכֻלָּה אָמֵן מִפִּי הַמְּסוּבִין. וְאִם רְעוּתִיהָ
לְחַלֵּק כְּבוֹד, הִרְשׁוֹת בְּיָדֶיהָ. וְעוֹד
אוֹקְמוּהָ, דְּאוֹרַח מְבָרָךְ, כְּגִין דִּיבְרָךְ
לְבַעַל הַבֵּית.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסּוּד
וְאַרְחָה רֹא, בַּעַל הַבֵּית בּוֹצֵעַ, דָּא עֲמוּדָא
דְּאֲמִצְעִיתָא, דְּאִיָּהוּ קוֹ הָאֲמִצְעִי.
וּבִשְׁבֶּת צָרִיד לְבַצֵּעַ מִשְׁתֵּי כִפְרוֹת,
דְּאִינוֹן ה' ה'. בַּעַל הַבֵּית, דָּא ו'
דְּאֲמִצְעִיתָא. (וּבְגִינָא דָא וּבְגִין דָּא) וּבְגִין דְּלֹא
לְאַתְחַזָּא כְּרַעֲבֶתְנֹתָא, וְכִיל לְמַבְצֵעַ
בָּהּ לְכָל חֵד וְחֵד כְּבִיצָה. מֶאִי כְּבִיצָה.
י' ו'. אִינוֹן נִקְוִידִין דְּשָׁמָא קְדִישָׁא, אַתְקֵרִי
פְּרוּרִי כְּכֻוִּית. וְאֵלִין לְקַבֵּל טְפוֹת דְּזֶרַע,
וּמִאֵן דְּמְזַלְזֵל בְּהוֹן, וְזוֹרִיק לֹון בְּאַתֵּר,
דְּלֹא אַצְטְרִיד, עֲנִיּוֹתָא קֹא רְדִידָה
אַבְתְּרִיהָ, וְאֵזִיל נֶעַ וְנָגַד. הִדָּא הוּא
דְּכְתִיב, (אִיּוֹב טו) נוֹדֵד הוּא לְלָחֶם אִיָּה.
וְלִית לָחֶם אֵלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנֵחַ אִיָּה
מִאֵן דְּמֶרְחַם עָלֶיהָ, וְלֹא יִשְׁכַּח.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיד עַל שְׁלַחֲנוּ (חֶלֶק ג' ע"ב, ב' ר"מ)

שְׁבִיעֵאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, כְּגִין
עֲנִיִּים. וּבְגִין דָּא, כָּל הַמַּאֲרִיד

על שלחנו מאריכין לו ימיו ושנותיו. ובגין כך (משלי י) וצדקה תציל ממות. דעני חשוב כמות, ואיהו מחיה ליה, אוף הכי קדשא בריך הוא מחיה ליה. ועוד באורח רזא, דכלהו עניים מסמרא דאת ד', דאתמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' דאחד, דצריך לארכאה בה, הדיא הוא דכתיב להאריך ימים על ממלכתו, ובגין דא, צריך לארכאה על פתורא, דאיהי ד', בלילא מד' רגלין דפתורא. בגין יקרא דאת דל"ת, צריך לארכאה על פתורא, בגין עניים.

דברי תורה על השלחן (ח"ג רמ"ה, ב"ר"מ)

רביעאה, למיהוי על פתוריה דברי תורה, דלא יתקיים ביה כגוונא דעמי הארץ, דאתמר עלייהו (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסתרי תורה אוקמוה, הרוצה להעשיר יצפון, יתן שלחן לצפון, הרי שלחן לשמאלא, דאיהו דין, בעי לקשרא ביה ימינא, דאיהו אורייתא, דאתיהיבת מחסד, דאיהו רחמי, ימין ה'.

(ח"ג רע"ג א ר"מ)

שתיאתא, למיהוי על פתורא דברי תורה, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, ג' שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. ורזא דמלה, בגין דהא אוקמוה שלחן בצפון, ואורייתא אתיהיבת מימינא. לחברא ימינא דאיהו רחמי, בשמאלא דאיהו דינא. דאורייתא איהי יי' מימינא, פתורא אדני משמאלא, וצריך לחברא

לו ימיו ושנותיו, ומשום כך (משלי י) וצדקה תציל ממות. שעני חשוב כמות, והוא מחיה אותו, גם כך הקדוש ברוך הוא מחיה אותו.

ועוד בדרך סוד, שכל העניים מצד האות ד', שנאמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' של אחד שצריך להאריך בה, זהו שכתוב (דברים יז) להאריך ימים על ממלכתו, ולכן צריך להאריך על השלחן, שהיא ד', כלולה מארבע רגלים של השלחן. בשביל כבוד האות ד' צריך להאריך על השלחן בשביל העניים.

דברי תורה על השלחן

רביעי - להיות על השלחן דברי תורה, שלא יתקיים בו כדגמת עמי הארץ שנאמר עליהם (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסודות התורה פרשוהו, הרוצה להעשיר - יצפון, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאל, שהוא דין, צריך לקשר בו הימין, שהוא התורה, שנתנה מחסד, שהוא רחמים, ימין ה'.

ששי - להיות על השלחן דברי תורה, שכן פרשוה בעלי המשנה, (אבות פ"א) שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. וסוד הדבר - משום שהרי פרשוה שלחן בצפון, והתורה נתנה מימין. לחבר ימין, שהוא רחמים, עם שמאל, שהוא דין. שהתורה היא יי' מימין, שלחן אדני משמאל, וצריך לחבר אותם. משום שהשלחן משמאל, פרשוה בעלי המשנה,

לֹא. דְּבַגְיָן דִּפְתוּרָא מְשֻׁמָּא לָא, אוֹקְמוּהּ רַבְּנָן דְּמִתְנִיתִין, קִשְׁיָן מְזוֹנוֹתֵיו שֶׁל אָדָם בְּקָרִיעַת יָם סוּף. וּבַגְיָן כֹּה, צָרִיךְ תַּלְמִיד חָכָם לִזְמַנָּא עֲמִיה, לְמַאן דִּישְׁתַּדַּל בְּפִתְגָמֵי אוֹרֵייתָא.

קִשְׁיָן מְזוֹנוֹתֵיו שֶׁל אָדָם בְּקָרִיעַת יָם סוּף. וּבַגְיָן כֹּה צָרִיךְ תַּלְמִיד חָכָם לִזְמַנָּא עֲמִיה, לְמַאן דִּישְׁתַּדַּל בְּפִתְגָמֵי אוֹרֵייתָא.

כּוֹס שֶׁל בִּרְכָּה (ח"ג דמ"ה, א ר"מ)

תְּלִיתָא, כּוֹס דְּבִרְכָּה, דִּתְקִינוּ בִּיה עֲשֶׂרָה דְּבָרִים. הִדְחָה. שְׁטִיפָה. עֲטוּר. עֲטוּר. חֵי. מְלָא. מְקַבְּלוּ בִּשְׁתֵּי יָדָיו. וְנוֹתְנוּ בִּימִין. וְנוֹתְנוּ עֵינָיו בּוֹ. וּמַגְבִּיהוּ מִן הַקֶּרֶקַע טַפַּח. וּמִשְׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאַנְשֵׁי בֵּיתוֹ.

כּוֹס שֶׁל בִּרְכָּה
שְׁלִישִׁי - כּוֹס שֶׁל בִּרְכָּה שֶׁתְּקִינוּ בּוֹ עֲשֶׂרָה דְּבָרִים: הִדְחָה וּשְׁטִיפָה. עֲטוּר. עֲטוּר. חֵי. מְלָא. מְקַבְּלוּ בִּשְׁתֵּי יָדָיו. וְנוֹתְנוּ בִּימִין. וְנוֹתְנוּ עֵינָיו בּוֹ. וּמַגְבִּיהוּ מִן הַקֶּרֶקַע טַפַּח. וּמִשְׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאַנְשֵׁי בֵּיתוֹ.

עֵינָיו כּוֹס בִּרְכָּה עַל דֶּרֶךְ סוּד

וְאוֹרְחָה רָזָא, כּוֹס (דְּבָרִים לג) מְלָא בִּרְכַּת יי. כּוֹס בְּגִי אֱלֹהִים. וּמִתְמָן נִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי עַל שְׁמִיה כּוֹס. הִדְא הוּא דְּכִתִּיב, (תְּהִלִּים קטז) כּוֹס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא. מֵאֵן יִשׁוּעוֹת. חֲמִשָּׁה אֲצַבְּעָאן. דְּאִינֻן לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה סְפִירֵין דְּכוֹס. דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים בִּינָה מִתְפַּשְׁטָא בְּהוּן, לְחֲמִשִּׁין תַּרְעִין. ה' זְמִינֵין עֲשֶׂר. בָּאת י', דְּאִיהוּ עֲשֶׂרָה דְּבָרִים דִּתְקִינוּ רַבְּנָן בְּכוֹס, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים, חֲמֵשׁ אֲתוּוֹן, בְּחִשְׁבֹּן ה'.

עֵינָיו כּוֹס בִּרְכָּה עַל דֶּרֶךְ סוּד
וּבְדֶרֶךְ סוּד, כּוֹס (דְּבָרִים לג) מְלָא בִּרְכַּת ה'. כּוֹס בְּגִימְטְרִיא אֱלֹהִים, וּמִשְׁם הַנִּשְׁמָה, שֶׁהִיא עַל שְׁמוֹ - כּוֹס. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים קטז) כּוֹס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא. מִי נִקְרָא יִשׁוּעוֹת? חֲמֵשׁ אֲצַבְּעוֹת, שֶׁהֵן כְּנֶגֶד חֲמֵשׁ סְפִירוֹת שֶׁל כּוֹס, שֶׁהוּא שֵׁם אֱלֹהִים חַיִּים שֶׁהִבְיָנָה מִתְפַּשְׁטָת בֵּהֶם לְחֲמִשִּׁים שְׁעָרִים. ה' פְּעֻמִּים עֲשֶׂר, בָּאוֹת י', שֶׁהוּא עֲשֶׂרָה דְּבָרִים שֶׁתְּקִינוּ חֲכָמִים בְּכוֹס, שֶׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים, חֲמֵשׁ אוֹתִיוֹת בְּחִשְׁבֹּן ה'.

וְאוֹקְמוּהָ בְּכוֹס, שְׁצָרִיךְ הִדְחָה וּשְׁטִיפָה. הִדְחָה מִבְּחוּץ, וּשְׁטִיפָה מִבְּפָנִים. וְרָזָא דְּמִלָּה, שֶׁהִיא תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ. מֵאֵן דְּזָכִי לְנִשְׁמָתָא מֵהָא כּוֹס, לְמַהוּ נִשְׁמָתָא דְּכִיָּא מְלָגוּ וּמְלָכָה. וְרָזָא דְּמִלָּה, (וִיקְרָא טז) וְטַהֲרוּ וְקִדְּשׁוּ, טַהֲרָה מִבְּפָנִים, וְקִדְּשָׁה מִבְּחוּץ. וּמָה כּוֹס לָאוּ טַהֲרָתִיהּ וְקִדְּשָׁתִיהּ מְלָגוּ וּמְלָכָה בְּלָא

וּבְאִירוֹ, בְּכוֹס שְׁצָרִיךְ הִדְחָה וּשְׁטִיפָה. הִדְחָה מִבְּחוּץ, וּשְׁטִיפָה מִבְּפָנִים. וְסוּד הִדְבֵּר - שֶׁיְהִי תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ. מִי שֶׁזָּכָה לְנִשְׁמָה מִכּוֹס זֶה, לִהְיוֹת נִשְׁמָה טַהוֹרָה מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ. וְסוּד הִדְבֵּר - (וִיקְרָא טז) וְטַהֲרוּ וְקִדְּשׁוּ, טַהֲרָה מִבְּפָנִים, וְקִדְּשָׁה מִבְּחוּץ. וּמָה כּוֹס אֵין טַהֲרָתוֹ וְקִדְּשָׁתוֹ מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ בְּלִי מִים - אִף כֹּה הַנִּשְׁמָה אֵין טַהֲרָתָהּ וְקִדְּשָׁתָהּ

מבפנים ומבחוץ בלי תורה. ומשום זה אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגלל שאין הוא מצד עצ החיים, אלא מעצ הדעת טוב ורע.

עטור - פרשוהו מעטרו בתלמידים. ודרוך סוד - ה' היא כוס, מעטרו בתלמידים באות י', שהיא עטרה על ה'. עטוף - צריך לעטוף ראשו בגלל שהשכינה על ראשו. שכן פרשוהו בעלי המונה, אסור לתלמיד חכם להלך ד' אמות בגלוי הראש, משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה ובהזכרת שם הקדוש שאסור להיות בגלוי הראש.

שאות י' מן יהנ"ה היא שהתעטפה באור, ונעשיתה אור. (וזהו אור של ארץ ישראל מחכים) משום שאות י', שהיא חכמה, באור, וזהו אור שהתעטף בו כשברא את העולם. זהו שכתוב (תהלים קד) עטה אור כשלמה. וזהו (בראשית א) יהי אור - יהי אור. ופרשוהו בעלי סודות התורה, בטנם שנתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ומשום זה נאמר יהי אור ויהי אור, שהיה מזמן קדמון.

חי - פרשוהו חי מן החבית. ודרוך סוד - שכינה עליונה היא שמינית לספירות ממטה למעלה, ומשום זה נקראת אות ח', ונאמר בה (משלי כד) בחכמה יבנה בית. וזהו חבית: ח' בי"ת. ומשום שהיא חיים, שכתוב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה, הינו משם הוא חי. וזהו יינה של תורה. מי שמשתדל בה נקרא חי. ועוד, צדיק חי, שהוא חי מן החבית.

מ"א. אור הכי נשמתא. לאו טהרתה וקדשתה מלגו ומלכר בלא אורייתא. ובגין דא אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגין דלאו איהו מסטרא דאילנא דחיי, אלא מעין הדעת טוב ורע.

עטור, אוקמוה מעטרו בתלמידים. וארח רזא, ה' איהו כוס, מעטרו בתלמידים באות י', דאיהו עטרת על ה'. עטוף, צריך לאעטפא רישיה בגין דשכינתא על רישיה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, אסור לתלמיד חכם למיהד ד' אמות בגלוי הראש. משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה, ובזכרת שמא קדישא, למיהו בגלוי הראש.

דאת י' מן יהנ"ה, איהי אתעטפה באור, ואתעכיד אור. (עיינו אורא דארץ ישראל מחכים) בגין דאת י' דאיהי חכמה באור, והיינו אור דאתעטפה ביה כד נרא עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) עטה אור כשלמה. והאי איהו (בראשית א) יהי אור יהי אור. ואוקמוה מארי סתרי תורה, בטנם נתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ובגין דא יהי אור ויהי אור, דהוה מקדמת דנא.

ח"י אוקמוה, חי מן החבית. וארח רזא, שכינתא עלאה איהי תמינאה דספיראן מתתא לעילא, ובגין דא אתקריאת ח', ואתמר בה (משלי כד) בחכמה יבנה בית. ותיינו חבית: ח' בי"ת. ובגין דאיהי חיים, דכתיב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה, יין מתמן איהו ח"י. ודא איהו יינא דאורייתא. מאן דאשתדל בה, אקרי ח"י. ועוד, צדיק ח"י. איהו חי מן החבית.

יֵין אֵית מִנִּיה תִּרִין גִּוּוֹנִין, חוּר וְסוּמָק.
יֵין, שְׁבַעִין אַנְפִין. הָא, ב. וְלִקְבֵּל תִּרִין
גִּוּוֹנִין דִּינִין, אִיהִי זְכוּר וְשִׁמּוֹר דְּשַׁבַּת,
וְשְׁבַעִין תִּיבִין דְּקִדּוּשׁ וִיכְלִי, הָא, ב.

מָלֵא, הָדֵא הוּא דְכֶתִיב כּוּם (דברים לג)
מָלֵא בְרַכַּת יי. וְאוֹף דְּאִיהוּ מָלֵא
מִיֵּינָא דְאוֹרִיִּיתָא. בְּר גֵּשׁ הָכִי צְרִיד
לְמַהוּי שְׁלִים, כְּמָה דְּאֵת אִמֵּר (בראשית כה)
אִישׁ תָּם: גִּבֹּר שְׁלִים. כְּמוֹ (בראשית לג) וַיָּבֹא
יַעֲקֹב שְׁלָם, הָכִי צְרִיד לְמַהוּי נִשְׁמַתָּא
שְׁלִימָתָא, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, (ויקרא כא)
דְּכָל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקְרַב. אוֹף הָכִי
אַלֵּם עִם יי, הוּא אֱלֹהִים, כְּחוּשְׁבֵּן כּוּם.
(שם י"ה) אִיהוּ מָלֵא, וְהַפּוֹדֵד אֵלִם וְתַמְצָא
מָלֵא. אִימְתִי. כִּד אֵית תַּמֵּן יי, הוּא וְהִינּוּ
(שמות יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶם יי, הוּא אֲדֹנָי חֻשְׁבֹּנוֹ וי.
ו"ה. עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא מָלֵא מִן
תַּרְוּוּיָהּ. וּבְגִין דָּא שְׂרִיא עֲלֵיהּ אָדָם,
דְּהוּא שְׂמָא מְפָרֵשׁ.

מִקְבֵּל בְּשִׁמְי יִדְיו, כְּגִוּוֹנָא דְאוֹרִיִּיתָא,
דְּהוּא בְּתִרִין לוחִין, חֲמִשָּׁה דְּכֶרֶן
בְּלוּחָא חֲדָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן
דִּיד יִמִּינָא. וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחָא תַנְיִינָא, לְקַבֵּל
חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד שְׂמָאלָא. וְאִתִּיְהִיבּוּ
בִימִינָא דְהִינּוּ בִיד יִמִּין. וּבְגִין דָּא, שְׁנֵי
לוחִות אֲבָנִים הוּרִיד בִּידוֹ, וְלֹא בִידֵיו.
וְהָא אִיהוּ דְאַסְהִיד קָרָא, (דברים לג) מִימִינוֹ
אֵשׁ דֶּת לָמוּ.

וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, בְּגִין דְּהָא כּוּם, דְּאִיהוּ
לְקַבֵּל אֶרְעָא דִּישְׂרָאֵל, דְּאִתְמַר
בָּהּ, (דברים יא) תָּמִיד עֵינֵי יי אֶלְהִיד בָּהּ.
וְעֵינָיו דְּלִשְׁלָא, אֵינּוּ שְׁבַעִין סְנֵהֲדָרִין,
וּמִשָּׁה וְאַהֲרֹן עֲלִיהֶו. תִּרִין עֵינָיו עֲלָאִין.

יֵין יֵשׁ מִמֶּנּוּ שְׁנֵי גִוּוֹנִים - לְבָן וְאַדָּם. יֵין
גִּימְטְרִיא שְׁבַעִים פָּנִים. הָרִי ע"ב. וּכְנֻגָּד
שְׁנֵי גִוּוֹנִים שֶׁל הַיֵּין, הוּא זְכוּר וְשִׁמּוֹר שֶׁל
שַׁבַּת, וְשְׁבַעִים תְּבוּת שֶׁל קִדּוּשׁ וִיכְלִי -
הָרִי ע"ב.

מָלֵא - זֶהוּ שְׁכֶתוֹב כּוּם (דברים לג) מָלֵא בְרַכַּת
ה'. וְאַף שֶׁהוּא מָלֵא מִיֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה. אָדָם
כָּף צְרִיד לְהִיּוֹת שְׁלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית
כה) אִישׁ תָּם - גִּבֹּר שְׁלָם, כְּמוֹ (שם לג) וַיָּבֹא
יַעֲקֹב שְׁלָם. כָּף צְרִיד לְהִיּוֹת נִשְׁמָה שְׁלָמָה,
וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כא) שֹׁכֵל
(אִישׁ) אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקְרַב. אֵף כָּף אוֹתִיּוֹת
אֵלִם עִם יי - הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבֹּן כּוּם.
(שם י"ה) הוּא מָלֵא, וְהַפּוֹדֵד אוֹתִיּוֹת אֵלִם וְתַמְצָא
מָלֵא. מִתִּי? כֹּאֲשֶׁר יֵשׁ שֵׁם אוֹתִיּוֹת יי, הוּא וְהִינּוּ
(שמות יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶם יי, הוּא אֲדֹנָי חֻשְׁבֹּנוֹ וי.
הַעֲמוּדָא דְאַמְצַעִי מָלֵא מִשְׁנֵיהֶם, וּמִשּׁוּם זֶה
שׂוֹרָה עֲלֵיו אָדָם, שֶׁהוּא שֵׁם מְפָרֵשׁ.

מִקְבֵּל בְּשִׁמְי יִדְיו - כְּמוֹ הַתּוֹרָה שֶׁהִיא
בְּשְׁנֵי לוחִות, חֲמִשָּׁה דְּבָרוֹת בְּלוּחָא אֶחָד כְּנֻגָּד
חֲמִשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יִמִּין, וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחָ
שְׁנֵי כְּנֻגָּד חֲמִשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמָאלָא.
וְנִתְּנוּ בִימִין, כְּלוּמַר בִּיד יִמִּין. וּמִשּׁוּם זֶה, שְׁנֵי
לוחִות אֲבָנִים בִּידוֹ, וְלֹא בִידֵיו. וְזֶהוּ שֶׁמִּעִיד
הַפְּסוּק, (דברים לג) מִימִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוּ.

וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ - מִשּׁוּם שֶׁכּוּס זֶה הוּא כְּנֻגָּד
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (דברים יא) תָּמִיד
עֵינֵי ה' אֶלְהִיד בָּהּ. וְעֵינָיו שֶׁל מַעֲלָה הֵם
שְׁבַעִים סְנֵהֲדָרִין, וְעֲלֵיהֶם מִשָּׁה וְאַהֲרֹן.
שְׁתֵּי עֵינָיו עֲלִיוֹנוֹת. אַחַת עֵין לְיִמִּין, וְאַחַת

חד עין ימין, וחד עין שמאלא, ואינגו, ב, כמנין כנין. והאי איהו רזא דנותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח, בגין דאת ה' איהי כוס, בעי לסלקא לה באת י', דאיהי טפח, דביה אתפתחת ה' בה' אצבעאן. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בגין דיתברך דביתו, דאיהי נפש, דאתמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל, ואתברכת ואתעבדת פרין, הדא הוא דכתיב, (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

(ח"ג רע"ג ב ר"מ)

תשיעאה, כוס דברכה. ואוקמוה מארי דמתניתין, עשרה דברים נאמרו בכוס דברכה ואלין אינגו. עטור. עטור. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותן עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו אין לנו אלא ארבעה שהם: הדחה. ושטיפה. חי. מלא. ויש אומרים חי, מן החבית. ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששכירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה, הוא אלהים. והוא (מלא ביה וחס) והכא שלם, כ"ס בלא ו' כמו כס שהוא פגום וחסר בלא אלה, כן הוא חסר בלא וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים, כנגד י'. והם: עטור בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור, שאמרו זכרונם לברכה מעטרו בתלמידים, והיא

עין שמאל. והם ע"ב, כמנין "כיו". וזהו סוד של נותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח - משום שאות ה' היא כוס, צריך להעלות אותה באות י', שהיא טפח, שבו נפתחת אות ה' בחמש אצבעות. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה - משום שתתברך אשתו, שהיא נפש, שנאמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל. ומתברכת ועושה פרות. וזהו שכתוב (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

תשיעי - כוס של ברכה, ופרשוה בעלי המשנה, עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, ואלו הם: עטור. עטור. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותן עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו אין לנו אלא ארבעה שהם: הדחה. ושטיפה. חי. מלא. ויש אומרים חי, מן החבית. ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששכירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה הוא אלהים, והוא (מלא ביה וחס) וכאן שלם. כ"ס בלי ו', כמו כס, שהוא פגום וחסר בלא אלה, כן הוא חסר בלי וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים כנגד י', והם: עטור בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור, שאמרו זכרונם לברכה, מעטרו בתלמידים, והיא עטרת הברית.

עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל
הברכות והתפלות מתעטפים עד שתעלה
תפלת העני.

הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטָהַר
וְקִדְּשׁוּ. הַטָּהָרָה מִימִין הַחֹסֶד, וְהַקְדָּשָׁה
מִשְׁמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה מְלֻכּוּת,
מִצַּד בִּינָה הַנִּקְרָאת אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה
מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י מִצַּד יִסּוֹד הַנִּקְרָא שְׁלוֹם,
שְׁנֶאֱמַר (וישעיה נד) וְכִרְתִּי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט
אֲמַר מִרְחֻמּוֹ ה'. מֵלֵא מִצַּד תַּפְאֶרֶת. מְקַבְּלוֹ
בְּשֵׁתִי יָדָיו, ה' ה'.

וְנוֹתְנוֹ בִּימִין, כִּי ה' עֲלִיוֹנָה לְחֹסֶד, ה' שְׁנִיָּה
לְגְבוּרָה. וּמִסְלִקוֹ מִן הַקְרָקַע טַפַּח, בְּסוֹד
י"ד, כִּי סְלוֹק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ,
שֶׁהֵם בְּסוֹד יֶאֱהוֹנָה. יי מֵאִיר בְּבֵת עֵין.
יְהו"ה בְּשִׁלְשָׁה צְבָעֵי הָעֵין. אֲדָנִי מֵאִירָה
בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵין וְאִישׁוֹנֵי עַפְעָפֵי הָעֵין.
וּמִשְׁגָּרוֹ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, הִיא בִּינָה,
שְׁנֶאֱמַר בָּהּ יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֻלְקוֹ.

מִים אַחֲרוֹנִים

שְׁמִינִי - מִים אַחֲרוֹנִים שֶׁתִּקְנוּ לָהֶם מִשׁוּם
מֶלֶח סְדוּמִית הַמִּסְמָא אֶת הָעֵינִים. לָמָּה
נִקְרָאוּ חוֹבָה? אֵלֶּא בְּדָרְךָ סוֹד, סֵם הַמּוֹת
שׁוּרָה עַל יָדֵים מְזַהְמוֹת, שְׁעוֹשִׁים בָּהֶם
בְּרָכָה. וְעַל כּוֹס שְׁמִבְרָכִים עֲלֶיהָ בְּלִי טָהָרָה
נִקְרָאת טִמְאָה. וּמָה כּוֹס שְׁשׁוֹתִים בָּהּ טִמְאָה
לְבָרְכָה, עַד שֶׁהָיוּ מִטְהָרִים אוֹתָהּ בְּהַדְחָה
מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ - כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּמִשׁוּם זֶה
מִים אַחֲרוֹנִים חוֹבָה. וְסוֹד הַדְּבָר, (ויקרא יא)
וְהִתְקַדְּשְׁתָּם - אֵלֶּי מִים רַאשׁוֹנִים. וְהִיָּיתֶם

עֲטֹרַת הַבְּרִית. עטו"ף, (תהלים קב) תפלה
לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות
מתעטפים, עד שתעלה תפלת העני.

הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטָהַר
וְקִדְּשׁוּ. הַטָּהָרָה מִימִין הַחֹסֶד.
וְהַקְדוּשָׁה מִשְׁמָאל דְּגְבוּרָה. כּוֹס דְּבְרָכָה
מְלֻכּוּת מִצַּד בִּינָה הַנִּקְרָאת אֱלֹהִים.
וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י, מִצַּד יִסּוֹד,
הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, שְׁנֶאֱמַר (וישעיה נד) וְכִרְתִּי
שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אֲמַר מִרְחֻמּוֹ יי. מֵלֵא,
מִצַּד תַּפְאֶרֶת. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתִי יָדָיו, ה' ה'.

וְנוֹתְנוֹ בִּימִין, כִּי ה' עֲלִיוֹנָה לְחֹסֶד, ה'
שְׁנִיָּה לְגְבוּרָה. וּמִסְלִקוֹ מִן
הַקְרָקַע טַפַּח, בְּסוֹד יו"ד כִּי סְלוֹק ה'
הוּא יו"ד. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוֹד
יֶאֱהוֹנָה. יי (ד"א יו"ד) מֵאִיר בְּבֵת עֵין.
יְהו"ה בְּשִׁלְשָׁה צְבָעֵי הָעֵין. אֲדָנִי מֵאִירָה
בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵין, וְאִישׁוֹנֵי עַפְעָפֵי הָעֵין.
וּמִשְׁגָּרוֹ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ. הִיא בִּינָה,
שְׁנֶאֱמַר בָּהּ יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֻלְקוֹ.

מִים אַחֲרוֹנִים (ח"ג רע"ג ב"ר"מ)

הַמִּינָאָה, מִים אַחֲרוֹנִים דִּתְקִינוּ לוֹן,
בְּגִין מֶלֶח סְדוּמִית, הַמִּסְמָא
אֶת הָעֵינִים. אֲמַאי אֶקְרוֹן חוֹבָה. אֵלֶּא
בְּאַרְחָ רְזָא, סֵם הַמּוֹת שְׁרִיא עַל יָדָיו
מְזוּהָמִין, דְּעִבְדֵי בְּהוֹ בְּרָכָה. וְעַל כּוֹס
דְּמִבְרָכֵי עֲלִיהָ בְּלֵא טָהָרָה, אֶקְרִי טִמְאָה.
וּמָה כּוֹס דְּשׁוֹתִין בּוֹ, טִמְאָה לְבָרְכָה עַד
דְּהוּוּ מִטְהָרֵי לִיהָ בְּהַדְחָה מְלָגוּ וּמְלָכְר.
כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּבְגִין דָּא, מִים אַחֲרוֹנִים
חוֹבָה. וְרְזָא דְּמִלָּה, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשְׁתָּם:

קדשים - אלו מים אחרונים. כי קדוש - זה שמו ערב. כנגד (ישעיה ו) קדוש קדוש קדוש ה' צבאות. ומשום זה והתקדשותם וגו', להודיע שאתם בנים לקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם.

אלו מים ראשונים. והייתם קדושים: אלו מים אחרונים. כי קדוש: זה שמו ערב. לקבל, קדוש קדוש קדוש יי' צבאות. ובגין דא והתקדשתם וגו', לאשתמודעא דאתון בגין לקדושא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם.



המשך "ערכה של שעה" מעמוד צ'

כולנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום? מלשה רבינו, אליהו הנביא, רבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזהר יפקון מן גלותא ברחמי, כי הזהר הקדוש הוא כמו תיבת נח^ט ורק אלו שילמדו זהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזהר הקדוש, וינצלו מחבלי משיח, ובה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזהר הקדוש.

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מובאר מכאן שחביר הזהר הנה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים בוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינוה "ושבתם איש אל אחתו" וכו', כדי שזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ונבדם המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה הגאלה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי האזכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב יב): "כי לא בתפוזן תצאו ובמנוסה לא תלכו כי ה' לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל..." כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מתבלי משיח, והאמת כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י ז"ל) שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מתבלי משיח (ראה בארך ב"אור הזהר").

ט. ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים יזהירו בזהר הקריעי. אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו". ודא אורה דספרא דא (זהר חלק ג' דף קכ"ג) פרעא מהימנא).
הרמח"ל ז"ל לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאלה ברחמים. וז"ל: בריית רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שברית רבי שמעון בר

בואו ונתאחד פלגנו ביחד, ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תיקוני זהר, שזה לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" בטלפון 0722-99-00-44, ובשבֿת קודש נלמד שעה אחת, למען תיקוני השפיעה הקדושה, ובעזרת השם יתברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", ביאור: בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים (וזהר נשא ברעיא מהימנא דף קכ"ד ע"ב).

וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דוֹי סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צנִּיָּה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק ז"ע א': "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלימוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו..." "ותורת הסוד מה היא עליה?" (ספר הרש"ש עמ' 158). מילותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבון, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו ותגייס פולנו, במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ולמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גִּדּוּם אין תישיש, כך יחד תלמידים מנעוּתם, וכן תלמידי תורה, ושיבות וכוללים, וכל כלל ישראל, יתאחדו בלימוד הקדוש הזה, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה, כמו שכתוב ב"כסא מלך" בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר. ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את הגאולה השלמה ברחמים, וב"אמרי פנחס" השלם (דף ק"ו) לקדוש רבי פינחס מקאריץ ז"ע, כתב בזה הלשון: "צריך למלמד (לתלמידים) ללמד זה, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמתית", עד כאן לשונו, (ואני שמעתי שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו וגן עלינו). כי הזהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באפן שיכול להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עפ"ל (חכם הרים).

[אמר המעתיק: כשאב שולח בנו למלמד וללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לבדור אם המלמד של בנו לומד זוהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזוהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים].

י. כתוב בזוהר הקדוש, דעל ידי כנישתא חדא תכף נשמתי וכללו בספר הזוהר הקדוש, ואכמ"ל.

המשך בעמוד קריב

